

Podatel (žadatel o informace):

David Heidl

██████████
██████████████████
██████████

Krajský úřad Ústeckého kraje neodtěhna (1. patro)	čas doručení:
DOŠLO: 12. 01. 2017 JID: JAG	pořadové číslo:
Č.j.: PNL:	

Ministerstvo vnitra České republiky
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

prostřednictvím

povinného subjektu, kterým je:
Krajský úřad Ústeckého kraje
Odbor dopravy a silničního hospodářství
Velká Hradební 3118/48
400 02 Ústí nad Labem

ODVOLÁNÍ

proti rozhodnutí č. j. 545/LP/2016 ze dne 4. ledna 2017

Žadatel o informace (dále jen „žadatel“), jejichž sdělení požadoval ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb. dne 21. 12. 2016, se odvolává proti rozhodnutí povinného subjektu, tj. Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 4. 1. 2017 z následujících důvodů:

- **Povinný subjekt se nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti podléhající zák. č. 106/1999 Sb. a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky.**
- Odpověď na žádost nebyla doručena na doručovací adresu podle obsahu žádosti (§ 4a, InfZ), tzn. elektronicky. Povinný subjekt plýtvá veřejnými prostředky – pošta, papír, toner.
- Povinný subjekt v rozhodnutí uvedl, že žadatel neuvedl důvod žádosti. Žadatel tedy dovedl, že toto byl jeden z důvodů, proč byla žádost odmítnuta. Povinný subjekt tedy postupoval v rozporu s §14 odst. 5 písm. b) a nevyzval žadatele k upřesnění žádosti.
- Povinný subjekt se snažil přijetí legitimní žádosti zkomplikovat, jelikož vyzval žadatele k jeho ztotožnění, a to nad rámec zákona. Na žadatelovu otázku, na základě jakého právního předpisu (zákona) o to žádá, neodpověděl a i přes to vydal rozhodnutí. Žadatel se domnívá, že jednání povinného subjektu bylo v rozporu se správním řádem, resp. §2 odst. 1 a §4 odst. 1, zák. č. 500/2000 Sb.
- **Žadatel dále uvádí, že sdělení výše platu, odměn a mimořádných odměn státního zaměstnance je ve veřejném zájmu, jelikož se jedná o nástroj občanské kontroly.**

Žadatel mj. odkazuje na skutečnosti uvedené níže:

Dle rozsudku Městského soudu v Praze 8A 70/2016 – 36-41 ze dne 24. srpna 2016 „**povinný subjekt musí judikaturu Nejvyššího správního soudu respektovat. Odchýlit se od ní může jen ve výjimečném případě, domnívá-li se, že je konkrétní judikát obsoletní a je na místě rozhodovací praxi změnit; v takovém případě však musí svůj postup v odůvodnění podrobně vysvětlit. Jen stěžít lze arci pokládat za obsoletní rozsudek vydaný před necelými**

dvěma lety, a stejně tak nelze za vyčerpávající a přesvědčivé označit odůvodnění o délce 16 odstavců, tím méně vzhledem k rozsahu judikátu čítajícímu 35 stran.“ – žadatel dodává, že v tomto případě odůvodnění je ještě mnohem kratší.

a

„Otázka, zda lze za příjemce veřejných prostředků považovat i osoby v pracovněprávním postavení poměru zaměstnanců veřejné správy, byla jednoznačně kladně zodpovězena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 55/2012 - 62 ze dne 22. 10. 2014, a na základě tohoto rozhodnutí se již vytvořila ustálená judikatura správních soudů, uznávaná i právní doktrínou (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 429 a násl.). Ačkoli žádost o informace byla v tehdy posuzovaném případě koncipována poněkud odlišně – týkala se platu jedné, jmenovitě určené osoby –, rozhodnutí rozšířeného senátu pojednalo problematiku natolik všestranně, že poskytuje srozumitelné vodítko i pro posouzení odlišných případů.“

Povinný subjekt odmítl respektovat rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 22. října 2014, 8 As 55/2012, kde je mj. uvedeno:

„(81) Zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování. Nejde o svévoli ani o iracionalitu, nýbrž naopak o vhodný a v poměrech moderního státu nanejvýš potřebný prostředek kontroly veřejné sféry, neboť je zjevné, že náklady na platy (mzdy) a jiná peněžní plnění zaměstnancům jsou významnou položkou veřejných výdajů, a že při určování jejich výše má veřejná moc relativně vysokou míru diskrece, která musí být vyvážena širokou, všeobecnou a účinnou veřejnou kontrolou. Stejně tak je zřejmé, jak již bylo výše uvedeno, že kontrolní mechanismy, jež má k dispozici veřejná sféra samotná, bez účasti veřejnosti, by s ohledem na rozsah, v němž jsou veřejné prostředky vydávány na platy (mzdy) zaměstnanců, nebyly dostatečně účinné. Kritéria vhodnosti a potřebnosti jsou tedy testovanou právní úpravou: v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím bezpochyby naplněna.“

a

„(90) Takovéto vymezení obecně ob stojí i v testu podmínek omezení základního práva podle čl. 8 Úmluvy, jak jej pro účely práva Evropské unie vymezil Soudní dvůr zejm. v bodech 80 až 84 rozsudku ve věci Österreichischer Rundfunk, tedy testu legitimního účelu daného zákonem stanoveného opatření a jeho nezbytnosti v demokratické společnosti k ochraně určitých výslovně vymezených hodnot či zájmů (národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, viz čl. 8 odst. 2 in fine Úmluvy). Účel ‚platové transparency‘ je nepochybně zcela legitimní – prostřednictvím veřejné kontroly či přesněji řečeno možnosti takové kontroly motivovat povinné subjekty k uvážlivému hospodaření veřejnými prostředky. Zároveň jde o opatření nezbytné v tom ohledu, že vzhledem k množství institucí placených z veřejných prostředků, mimořádnému objemu prostředků takto vynakládaných a širokému prostoru pro zneužití či nevhodné využití daných prostředků nepostačuje spolehnout se na mechanismy vnitřní kontroly uvnitř těchto institucí či uvnitř veřejné sféry obecně. Veřejná kontrola či přesněji řečeno hrozba takovou veřejnou kontrolou je za popsanych podmínek nezbytná pro dosažení výše uvedeného legitimního cíle.“

Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že „(80) není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jak byl výše vyložen, trpěl takovýmito ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu

soukromí této osoby.

a dále body 82, 83, 84

„Zveřejnění informace o výši jeho platu (mzdy) totiž za běžných okolností neznamena pro toho, kdo je placen z veřejných prostředků, žádnou podstatnou újmu. Informaci o výši platu (mzdy) nebo jiného peněžního plnění zaměstnance placeného z veřejných prostředků především nelze považovat za informaci, která by jej v případě zveřejnění difamovala nebo jinak snižovala jeho lidskou důstojnost, neboť sama o sobě výše platu žádný negativní informační obsah nemá. Plat je v typové i v individuální rovině odrazem hodnoty zaměstnavatelem ‚kupované‘ práce a rámcově by se platy obdobně zdatných zaměstnanců v obdobných pozicích za obdobných podmínek měly sobě blížit. Obecná představa o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků se stěžejně z celou měří s realitou, neboť vzhledem k tomu, jaký podíl mezi všemi zaměstnanci tvoří zaměstnanci placení z veřejných prostředků, má prakticky každý zkušenost, přinejmenším dílčí, zprostředkovanou či z doslechu, o obecných platových poměrech ve veřejné sféře. **Získat negativní konotaci může informace o platu zásadně jen za situace, kdy je plat poskytován jinak než podle zákonných pravidel, například neadekvátně vysoký, neodpovídající skutečné povaze vykonávané práce a zastírající skutečný stav věcí.** Významným účelem poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků je právě prevence neadekvátního, zneužívajícího rozhodování o platech a vytvoření možnosti, aby se na takovouto neadekvátní praxi ve veřejném prostoru upozornilo, a tím byly příslušné osoby motivovány k nápravě.“

(90) „V České republice je funkční občanská společnost ve smyslu **jednotlivců** a sdružení zajímajících se o nejrůznější otázky veřejného zájmu a o fungování politických institucí. Stejně tak v ní působí svobodné sdělovací prostředky. Lze tedy předpokládat, že objeví-li se podezření, že v určité oblasti veřejné sféry, jsou platové prostředky vynakládány neehospodárně, účelově, neadekvátně odvedené práci, na základě známosti či jiných nelegitímních vztahů, budou to právě instituce občanské společnosti a média, která na základě informací poskytnutých podle zákona o svobodném přístupu k informacím budou uvedené problémy tematizovat a vyžadovat nápravu. Naopak, **pokud nebude mít veřejnost důvod k pochybám o adekvátnosti odměňování zaměstnanců placených z veřejných prostředků, nebude za normálních okolností běžné žádat informace o jejich odměňování.**“ - **Odmítnutí žádosti žadatelovy pochyby ještě prohloubilo.**

Dále viz rozsudek MS v Praze A 70/2016 – 36-41, který se zabývá otázkou přiřazení finanční odměny ke konkrétní osobě „Identifikace dotčené osoby pomocí jejího jména a příjmení tak hraje z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky významnou roli, neboť právě při znalosti těchto údajů lze vyhodnotit – např. vzhledem k pracovní náplni či dalším aktivitám dotčené osoby, ať už pracovním či jiným –, zda rozhodování o platech není neadekvátní či zneužívající, a motivovat ke změně takové praxe. **Naproti tomu zásah do práva na soukromí dotčené osoby zveřejněním výše jejich odměn neznamena žádnou podstatnou újmu.**“

Žadatel trvá na poskytnutí informací požadovaných ve své žádosti ze dne 21. prosince 2016.

✓

David Helcl

V Teplicích dne 12. ledna 2017